

SECȚIUNEA III : COMERȚUL ȘI INDUSTRIA

Cap. I : Negoțul

§ 92. MONETE. — Transacțiunile financiare se făceau după o sistemă unitară luată de la Turci și a cărei unitate fictivă era leul : arslani gurus „piastrul cu leul“, nume dat la început talerului olandez (loewen riksdaler), apoi leului de argint bătut pentru întâia oară de Soliman II.

Leul vechiu era împărțit în 40 parale sau 120 aspri (akçe), numiți și lescăi, iar în vechime mangări : $\frac{1}{4}$ dintr'un leu se numia ort (la Turci rup), $\frac{1}{3}$ tult (sau leiță), $\frac{3}{4}$ zlot. O piesă de 5 parale (sau 5 lei) se numia beșlic, de 10 onluc, de 13 firfiric, de 20 irmilic, de 60 altmişlic, de 100 iuzluc.

Sumele mari se calculau după pungă (kese), o pungă conținând 500 lei vechi; iar o sumă fixă de 36000 pungă se numia „hazna“.

Monetele mărunte erau cele mai multe de aur : caragroșul sau ichilicul avea valoarea de 2 lei (de aceeași valoare era și galbenul zingirliu), cércliul de 3 lei, nisféua de 4 lei, zarmacupul de 5 lei, timinul de 10 lei, direcliul de 12 lei, misirliul de 17 lei, irmilicul (ca și stambolul) de 20 lei, funducliul de 25 lei și mahmudéua de 45 lei.

Galbenul era împărătesc sau ug (numit și

„magiar“) în valoare de 2 lei $\frac{1}{4}$ și galbenul venețic de 2 lei $\frac{1}{2}$; la Grecii moderni: βενέτικο φλουρι: și οβγγρι:κο sau σερίφι.

Dionisie Eclisiarchul enumără ast-fel, sub anul 1775, banii turcesci cari erau în curs pe vremea lui Alexandru Ipsilant (II, 166): Orțița, orți, leite, zloți, lei, caragroși de 2 zloți și alții de 2 lei, și alții de 2 lei și jumătate: era galbeni în multe feluri... galbenii împărătesei era 4 lei și 8 creițari, olandezi 4 lei i 15 creițari, venetici 4 lei i 20 creițari...

Iar sub anul 1815 (p. 224): Bani s'a suit la prețul mare: leu turcesc de cei noi 50 par., caragroșu ce a fost 2 lei și jum. acum 3 lei 15 parale... Asemenea și galbenii turcesci s'a suit la preț: stambolu 8 lei, misiru 7 lei, funduciu 11 lei.

Filimon despre monetele cari circula în timpul lui Caragea (p. 93): mahmudéua cu lei 38, dodecarul lei 12, funducul lei 22, nesféua lei 4, cercliul lei 3, galbenul lei 30, sgriptorul lei 12 par. 20, sfanțul lei 2, direcliul lei 12 par. 20, spețul lei 12, crontalerul lei 14, barbuta lei 2 par. 20.

Balada munténá „Badiul“ (Teodorescu, 541):

La intră în odaia mea,
Umple cu galbeni póla:
Tot cu galbeni venetici
De câte o sută și cinci;
Cu mahmudele turcesci,
Cu rubiele arápesci,
Cu groșe lipovenesci,
Cu dinari moldovenesci
Și cu grivne muntenesci.

Aci se referă o serie de expresiuni relative la monete: calp, calpuzan, naht, peșin, tarapana, viznea etc.

Neguțătorii purtau diferite nume: cei ce făceau daraveri cu vite se numiau gelepi, cu grâne capanlii, cu blănuri cazaclii etc. Mărfurile erau taxate la carvasară, conform unui tarif special numit când Testamentul vămiî (din 1761)

și când Catalogul vămilelor (din 1792). Vama însăși se numia și ghiumruc, iar deciuiala de la cântărire (în Moldova) mortasipie.

§ 93. MĂSURİ ȘI GREUTĂȚI. — Unitatea pentru stofe era cotul, numit arșin și halep, care se împărția în 8 rupi și rupul în 2 grifi. Alte unități erau testéua și topul, indicând anumite cantități de obiecte, în special de hârtie.

Unitatea de greutate era ocaua, împărțită în litre și dramuri (aceste două numiri luate din grecesce), iar dramul în tenchi. Apoi chila, numită stambólă adică chilă de Stambul, și dimerlia sau banița.

Și uneltele corespunzătoare: cântar, cinghel, terezie, tés.

În vremea veche, stăpânirea regulă prețul consumațiilor de prima necesitate, în primul rînd al pâinii și al cărnii, ca să se vîndă cât se pôte de ieftin. Aga, intendentul pazarului, examina calitatea comestibilelor (o asemenea degustare se numia „cișniü“), verifica greutatețile și măsurile (acțiune numită „aiar“) și controla vîndarea după nartul sau tariful oficial.

Vechile măsuri și greutateți, ca și vechile monete, au eșit din us odată cu introducerea sistemului metric în 1864 și în 1881.

Pentru nomenclatura comercială existentă, a se vedea § 103.

§ 94. TRANSPORTUL. — Mijlócele de transport erau primitive într'o epocă, când trăsurile propriu-ziise (numite în vechime butci, cocii, rēdvane) erau rezervate femeilor.

Organizarea regulată a poștelor în Turcia datéază abia de la 1840; la noi un început în această direcțiune se face după 1850.

Carele mari de transport purtau numele de chervan și haraba¹⁾.

Poșta, numită „menzil“, avea din distanță în distanță stațiunii săe conace, unde poposiaă caii de olac și chirigiile, cari transportaă pe călătorii provăduți cu un rēvaș de drum, teșchearea, și cu un blanchet de poștă, inam, cei din urmă fiind scutiți de ugeretul saă plata transportulu. Pentru serviciul special cu Pórta eraă călărașii, iar corespondența cu provincia o îngrijiaă lipcanii, curieri analogi tătarilor turci.

Altminterea, boierii, ca și Turcii (la cari trăsurile eraă necunoscute) umblaă totdeauna călare, fie la visite, fie la parade. De aci importanța excepțională a calulu în vechea noastră societate, în care călăria era unicul mijloc de transport.

Acest animal se bucură de o mare stimă la Orientalii, la Arabii și Turcii. Existența turco-tatarulu era intim legată cu calul, așa că în turcesce expresiunea *călare* e sinonimă cu „perfect, distins“, iar *pe jos* corespunde lu „josnic, prost, mișel“²⁾.

Luxul unu Vizir saă Pașă se manifesta prin un tacâm bogat, prin harșale scumpe și printr'un mare număr de cai (une-orii peste 300).

Caii noștri eraă foarte prețuiți și în Turcia pentru calitatea și frumusețea lor. Cantemir³⁾

¹⁾ d'Ohsson IV, 185: Dans les bourgs et dans les campagnes les femmes turques font usage d'une espèce de voiture qu'on appelle *araba*. Elle est entourée de balustrades de bois, couverte d'un tapis et trainée par des buffles. Généralement ces voitures peuvent contenir quatre, six et même huit personnes; elles sont assez longues pour servir de lit dans le besoin. Presque toutes sont garnies d'une espèce de matelas couvert de drap où l'on s'assied les jambes croisées, à la manière orientale.

²⁾ Vámbéry, *Cultur*, 191.

³⁾ Cantemir, *Moldova*, 82.

citéză proverbul turcesc „un tînér persian și un cal moldovenesc sînt mai lăudați de cât toți ceilalți“. Mai ales erau căutate rasa arăpescă (*bidiviū*) și egipténă (*misir*), cea din Bugiac (*bahmet*) și cea din Dobrogea (*hat*):

Un cal negru dobrogén,
Un cal sprinten voinicesc,
Plătia cât un cal domnesc...¹⁾

Ce importanță avea la Turci și la noi în trecut calul, dovedesce existența unor înalți dignitari la Curtea Sultanului și a Domnului, cari aveau sub a lor îngrijire grajdurile și tacămurile de călărit. După cum la Saraiū era un Imbrohor și un Rahtivan, tot așa figuraū la Curte un Comis și un Cămăraș de rafturi. Caii domnesci sau iedecurile (și în primul rînd tablașa) erau podóba ori-căruī alaiū și ei însiși aveau parada lor specială, când la St. Gheorghe erau duși în pompă la pășune (§ 61). Rîndașiī sau seziī Domnului și ai boierilor erau originariī din Orient²⁾.

De aci o bogată terminologie relativă la cal și călărie, care a subsistat pînă astăzi. Ast-fel: binigiū, iedecciū, giambaș, hergheliğiū; ciair, chiostec, dezghin, sapă; abraș, ciacăr; dalac, tecnefes. Calul de samar purta numele de belghir și saxana, iar turma de cai herghelie (despre tacămul calului și poteovitul seū: § 105).

¹⁾ Alexandri, 73.

²⁾ Paul din Alep (II, 95): Merită de a fi observat că cei mai mulți comișei, ce pórta gria cailor domnesci și boieresci, sînt originariī din țara noastră și din Egipt, mahometani și creștini. Boierii mai aū o mulțime de sclavi negriteni cumpărați, pe cari poporul îi strigă: „Arab! Arab!“ Așa dară el crede, că toți ómenii din țara noastră sînt sclavi negriteni, buni spre a servi la grajduri, și de aceia ne desprețuesce fórte mult; ast-fel că la sosirea noastră, când vedură pe Patriarchul, manierele și ceremoniile noastre, și observară eleganța cu care citiam grecesce, fură uimiți.

Ciaprazariĭ, numiĭ și găitănariĭ, fabricau în bumbac sau mătase bucele, ciaprazuri sau găitane, șireturi, tasmale și terteluri; iar cusătura pe gherghef sau broderia, rezervată femeilor, se distingea prin alegerea desenurilor și îmbinarea măestrită a colorilor. Sădecariĭ sau meșteriĭ-argintariĭ brodaū în fireturi odórele bisericesci.

Giuvaergiiĭ (în frunte cu cuiungi-bașa sau starostele argintarilor) lucrau înainte zarfuri, ghiordane și giuvaeruri închise în cutii și besactele. Până astăzi cei mai buni argintariĭ din Turcia sînt Greci și Armâni ¹⁾.

Ișlicariĭ, și mai ales cojocariĭ subțiri (în frunte cu chiurci-bașa sau starostele blănarilor) lucrau blănuri scumpe de cacom, samur, sîngép și vulpe négră.

Mungii și săpungii fabricau, în așa-numitele chirhanele, lumînări de cêră și săpun.

Tufeciiĭ, ađi înlocuiți cu armurierii, lucrau diferite arme ca hangere, iatagane, mazdrace, șișuri, șuşanele și tapangele.

În fine, tabaciĭ fabricau din piei de capră piei albe, roșii și galbene numite saftian, iar din piei de óie făceau meșini și pielea rusescă iuft, numită în vechime bulgari.

¹⁾ Boué III, 82 : Les Zinzares du Pinde sont surtout renommés pour leur talent de travailler en filigrane.